

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/17/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6714203843
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6714203843.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a sudcov Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Alexandra Mojša, v právnej veci žalobcu D. J., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. XXX, právne zastúpeného Lion Law Partners s.r.o., so sídlom Horná 32, Banská Bystrica, IČO: 36 862 461, proti žalovanej Slovenskej republike - v mene ktorej koná Generálna prokuratúra SR, so sídlom Štúrova 2, Bratislava 1, v konaní o náhradu škody, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 16C/39/2014 - 180 zo dňa 25. 10. 2016, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) okresný súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 2.473,73 Eur spolu s 5,25 % - ným úrokom z omeškania ročne z tejto sumy od XX.XX.XXXX do zaplataenia, v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku titulom náhrady škody spôsobenej orgánom verejnej moci aplikujúc ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej v texte „zákon č. 514/2003 Z. z.“).

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia okresný súd prioritne uviedol, že orgánom, ktorý je oprávnený konať v mene Slovenskej republiky ja Generálna prokuratúra SR. Poukázal na dôvody uvedené v uznesení Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 16Co/1548/2014 - 145 zo dňa 28. 01. 2016. V tejto súvislosti zdôraznil, že žalobca si voči žalovanej uplatnil náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím. V zmysle § 4 ods. 1 zákona š. 514/2003 Z. z. na úseku trestného konania, ktoré začína vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania a je zavŕšené podaním obžaloby vykonávajú svoju pôsobnosť tak vyšetrovateľ policajného zboru, ako aj prokurátor. Nadobudnutím účinnosti zákona č. 412/2012 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 514/2003 Z. z. došlo k precizovaniu orgánu, ktorý je orgánom konajúcim v mene štátu.

3. Podľa okresného súdu oprávnenie Ministerstva vnútra SR konať za štát v rámci konania o náhradu škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím zostala z hľadiska prejednávanej veci zachovaná len pre prípad, že prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu policajta a nepodal obžalobu. V opačnom prípade je potrebné dospieť k názoru, že Ministerstvo vnútra SR oprávnenie konať za štát nemá, preto v prípade, že prokurátor podanú sťažnosť obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietne a následne podá obžalobu príslušnému súdu, zakladá tým oprávnenie Generálnej prokuratúry SR konať za štát v následnom konaní o náhradu škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z. z.. V tejto súvislosti okresný súd zdôraznil najmä to, že prokurátor svojim aktívnym konaním,

a to podaním obžaloby zachoval nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, teda aj nezákonnosť trestného stíhania, hoci mu právny poriadok dával oprávnenie konať aj inak, napr. zastaviť trestného stíhanie, alebo postúpiť vec. Na uvedenom závere nič nemení ani to, že sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia žalobca nepodal. K spôsobeniu škody v tomto prípade zo strany prokurátora nedochádza vydaním nezákonného rozhodnutia ale tým, že nevyužil svoju kompetenciu, nezákonné rozhodnutie nezrušil, trestné stíhanie obvineného nezastavil, nepostúpil vec, teda osvojil si závery nezákonného rozhodnutia a podal na jeho základe obžalobu. Okresný súd preto v zmysle zrušujúceho uznesenia v zmysle dôvodov uvedených v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu uzavrel, že orgánom oprávneným konať v mene Slovenskej republiky je Generálna prokuratúra SR. Zdôraznil, že i keď v prejednávanej prípadе prokurátor nerozhodol o sťažnosti obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia tým, že by túto sťažnosť zamietol, nakoľko obvinený sťažnosť nepodal, je bez právneho vzťahu k záveru, že zo strany prokurátora došlo k tomu, že tento voči obvinenému podal obžalobu príslušnému súdu čím nielen založil oprávnenie Generálnej prokuratúry SR konať za štát v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale zároveň svojím aktívnym konaním a to podaním obžaloby zachoval nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, hoci vzhľadom na stav trestného konania pred podaním obžaloby a po oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania mohol konať aj inak. Proti prokurátorom podanej obžalobe nemohlo zo strany obvineného dôjsť k podaniu opravného prostriedku. Navyše prokurátor má povinnosť na nezákonnosť prípravného konania dohliadať z úradnej povinnosti (§ 174 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku). Napriek tomu prokurátor obžaloba podal, čím dal najavo svoje presvedčenie o dôvodnosti a zákonnosti začatého trestného stíhania, preto možno vychádzať z predpokladu, že sťažovateľova sťažnosť by úspešná nebola (rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp. zn. I ÚS/1066/11).

4. Okresný súd ďalej uviedol, že súdna prax dospela k záveru, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia má rovnaké dôsledky ako zrušenie tohto uznesenia pre nezákonnosť aj zastavenie trestného stíhania; rovnaké následky vo vzťahu k zákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia pripísala súdna prax aj oslobodeniu spod obžaloby (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/194/2010, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/145/2011). Keďže zodpovednosť štátu za škodu je koncipovaná ako objektívna, teda bez ohľadu na akékoľvek zavinenie, potom platí, že ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré je skončené oslobodením spod obžaloby treba hľadať nie len v ustanovení § 46 ods. 3 Ústavy SR, ale aj vo všeobecnej rovine, predovšetkým v čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti zákonnosti začatia vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/183/2009, 4Ncdo/15/2009).

5. Na základe vyššie uvedeného právneho záveru, preto považoval nárok žalobcu za dôvodný s tým, že škoda, ktorá mu vznikla pozostáva z trov obhajoby, ktoré mu vznikli v trestnom konaní, v ktorom bol v konečnom dôsledku spod obžaloby oslobodený. Žalobcovi tak vznikla škoda - trovy účelne vyplatené advokátovi, keď medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom tejto škody existuje i príčinná súvislosť. Po preskúmaní trov obhajoby okresný súd ustálil, že trovy boli vynaložené účelne, boli uplatnené v zmysle vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení platnej právnej úpravy (ďalej v texte „advokátska tarifa“), preto žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalovanému sumu X.XXX,XX Eur spolu s úrokom z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády SR č. 85/1997 Z. z..

6. O trovách konania rozhodol okresný súd v zmysle § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Civilný sporový poriadok (ďalej v texte „CSP“).

7. Proti tomuto rozhodnutiu podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, a to z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f), písm. h) CSP. Prioritne namietala posúdenia pasívnej legitímácie Slovenskej republiky v zastúpení Generálnou prokuratúrou SR, ktorá bola podľa nej ustálená „a contrario“ podľa § 4 ods. 1 písm. b), písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z.. Má za to, že nie je orgánom oprávneným konať v mene SR. Vecná legitímácia Generálnej prokuratúry je podľa nej nespochybniteľne definovaná v ustanovení § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z., keď na to, aby bola prokuratúra oprávnená a povinná konať za štát musí podľa zákona škodu spôsobiť a to buď konaním, alebo opomenutím. Žalovaná uznala, že prípadom podobného charakteru sa zaoberal Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku zo dňa

14. 10. 2015 (sp.zn. 8Cdo/289/2014), avšak je nutné zobrať do úvahy, že pri akceptovaní takéhoto postupu by ad absurdum bolo možné vysloviť žalovateľnosť Generálnej prokuratúry SR „a contrario“ aj vo všetkých ostatných prípadoch. Ak teda neboli oprávnené konať v mene Slovenskej republiky Ministerstvo vnútra SR, ani Generálna prokuratúra SR, bolo na mieste aplikovať ustanovenie § 4 ods. 2 tohto zákona, t. j. vo veci malo konať Ministerstvo spravodlivosti SR. Uvedené podporila i záverom, že podanú obžalobu súd akceptoval. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo dňa 02. 08. 2012 žalobcu síce oslobodil ako obžalovaného spod obžaloby, pretože skutky nie sú trestným činom, avšak krajský súd nepoprel, že by došlo k spáchaniu predmetných skutkov, len vyhodnotil ich závažnosť tak, že sa nejedná o trestné činy, ale by sa mohlo jednať o priestupky, ktoré však vzhľadom na odstup času nebolo možné postúpiť príslušnému orgánu na prejednanie. Z tohto dôvodu preto nemožno vysloviť pochybenie orgánov činných v trestnom konaní, resp. vyvodzovať objektívnu zodpovednosť za nezákonný zásah.

8. Žalovaná poukázala ďalej na to, že uznesenie o vznesení obvinenia je predbežne vykonateľné a právne účinky nastávajú už jeho vydaním, čo je vlastne aj okamih vzniku škody. Na vydaní uznesenia o vznesení obvinenia sa v tejto veci prokurátor nijakým spôsobom nepodieľal (nekonal), preto nie je možné, aby škodu spôsobil tak, ako to predpokladá zákon. Rozhodnutie prokurátora nebolo zrušené, nebola vyslovená jeho nezákonnosť, keď k uvedenému mohlo dôjsť aj na podklade návrhu samotného obvineného, ktorý ale túto možnosť nevyužil. Za stavu dôkaznej situácie prokurátor nemohol postupovať inak len tak, že podal obžalobu. Navyiac obžaloba nebola zo strany súdu po oboznámení sa so skutkovým stavom vrátená do prípravného konania. Nestotožnil sa s právnym záverom, že by zákon č. 514/2003 Z. z. mal ambíciu odškodňovať všetky takéto prípady - zastavené, postúpené, oslobodené, nakoľko by štát niesol zodpovednosť za výsledok trestného konania, ktorú zákon neupravuje. Vydaním samotného uznesenia o vznesení obvinenia dochádza k posunu v rámci procesných štádií trestného konania do štádia, v ktorom sa trestné konania už pre vyšší stupeň pravdepodobnosti, že prešetrovaný skutok spáchala konkrétna osoba v tomto uznesení označená, teda presúva do štádia zisťovania skutočností rozhodujúcich pre potvrdenie, ale pre vyvrátenie tohto trestného obvinenia. Za nezákonné nemožno automaticky považovať každé vznesenie obvinenia, ktoré nevedie k právoplatného odsúdenia obžalovaného bez posúdenia osobitosti trestnej veci.

9. Žalovaná poukázala na výklad právnej úpravy týkajúcej sa nesprávneho úradného postupu, preto súčasne poukázala na to, že prokurátor v zmysle ustanovení Trestného poriadku a vzhľadom na dôkaznú situáciu ani inak postupovať nemohol. Na záver zdôraznila, že žalobca nepreukázal splnenie predpokladov pre úspešné uplatnenie nároku, pretože nepreukázal, že podanie obžaloby alebo vedenie trestného stíhania boli nezákonnými rozhodnutiami alebo, že by sa jednalo o nesprávny úradný postup. To, že bol žalobca právoplatne oslobodený automaticky neznamená, že celé konanie, ktoré mu predchádzalo bolo nezákonné. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na nové rozhodnutie.

10. V písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobca uviedol, že nemožno akceptovať úvahu žalovanej o tom, že v danom prípade bolo na mieste aplikovať ustanovenie § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., keď v tejto otázke vyslovil jednoznačný právny názor Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 8Cdo/289/2014 a nie je preto pravdou, že akceptovaním takéhoto postupu by bolo možné vysloviť žalovateľnosť Generálnej prokuratúry SR „a contrario“ aj vo všetkých ostatných prípadoch. Zákon č. 514/2003 Z. z. presne určuje kedy a za akých podmienok koná za žalovanú práve Generálna prokuratúra SR a kedy iné príslušné orgány. Ak aj žalovaná v podanom odvolaní uvádza, že prokurátor sa nijakým spôsobom nepodieľal na vydaní uznesenia o vznesení obvinenia, ani nič neopomenul, podľa ustálenej súdnej praxe v prípade, ak prokurátor podanú sťažnosť obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietne a následne podá obžalobu príslušnému súdu, zakladá tým oprávnenie Generálnej prokuratúry konať za štát v následnom konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z. z.. Prokurátor svojim aktívnym konaním, a to podaním obžaloby zachoval nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, teda aj nezákonnosť trestného stíhania, hoci mu právny poriadok dával oprávnenie napr. zastaviť trestné stíhania, alebo postúpiť vec. Prokurátor sa tak nemôže zbaviť svojej zodpovednosti s odôvodnením, že sa nepodieľal na vydaní uznesenia o vznesení obvinenia. Naopak jeho zodpovednosť je daná tým, že nepodnikol žiadne kroky za účelom odstránenia nezákonnosti predmetného uznesenia, hoci mu zo zákona vyplýva povinnosť vykonávať dozor nad dodržiavaním zákonnosti v prípravnom konaní.

11. Vzhľadom na potrebu hodnotiť zákonnosť vedenia trestného stíhania s prihliadnutím na neskorší výsledok trestného konania je potom irelevantná argumentácia žalovanej, ktorá poukazuje na konkrétny priebeh trestného konania, nakoľko nevykazoval také špecifiká a osobitosti, ktoré vylučovali možnosť zákonného postupu, resp. ktoré by znemožňovali prokurátorovi prijať záver o nezákonnosti vznesenia obvinenia. Má za to, že aplikáciou zákona a ustálenej aplikačnej praxe existujúcej judikatúry nie je možné pochybovať, že základ nároku je daný a akékoľvek odlišné právne posúdenie tejto otázky by bolo v rozpore nielen so znením zákona č. 514/2003 Z. z., ale by išlo i o zásadný prelom existujúcej judikatúry.

12. Nemožno totiž, podľa neho, pristúpiť na argumentáciu žalovanej, že prokurátor nemal inú možnosť, ako podať voči žalobcovi obžalobu, nakoľko vzhľadom na vykonané dokazovanie mal prokurátor dostatok skutkových informácií na to, aby rozhodol aj iným spôsobom, napr. vec postúpil podľa Trestného poriadku. Prokurátor preto pochybil, keď nesprávne vyhodnotil výsledky vyšetrovania a podal voči žalobcovi obžalobu, čím opakovane aproboval nezákonne vydané uznesenie o vznesení obvinenia. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

13. Žalovaná v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedla, že je potrebné neopomenúť, že zákon č. 514/2003 Z. z. upravuje podmienky pre uplatnenie nároku, ktoré musia byť kumulatívne a zároveň obligatórne splnené. Za nezákonné nemôže byť automaticky považované každé začatie trestného stíhania, resp. každé vznesenie obvinenia, ktoré nevedlo k právoplatnému odsúdeniu obžalovaného bez súčasného posúdenia a zohľadnenia osobitostí trestného prípadu. Žalobca svoj nárok oprel o uznesenie o vznesení obvinenia, na ktorého vydaní sa však prokurátor nepodieľal, preto nemožno založiť zodpovednosť prokurátora za jeho vydanie. Poukázal na rozhodnutia Okresného súdu Bratislava a Banská Bystrica. Opakovane zotrval na dôvodoch, ktoré uviedol už v odvolaní so zdôraznením, že na podanie obžaloby sa nevyžaduje absolútna právna istota, postačuje dostatočné odôvodnenie podania obžaloby.

14. Dňom 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej v texte aj „CSP“), ktorý v zmysle § 470 ods. 1 stanovuje, že ak nie je ustanovené inak platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa prvej vety odseku 2 §-u 470 CSP však platí, že právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

15. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovanej viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle § 379 CSP a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 ods. 1 CSP (a contrario) rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil v celom rozsahu ako vecne správny.

16. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

17. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

18. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktorý sa dôsledne dodržiaval právneho záveru odvolacieho súdu už v zrušujúcom uznesení sp. zn. 16 Co/1548/2014 - 145 zo dňa 28. 01. 2016. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, dostatočné, preto odvolací súd na dôvody v ňom uvedené odkazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a na zdôraznenie správnosti tohto rozhodnutia vzhľadom na odvolacie námietky žalovanej uvádza nasledovné:

19. Odvolací súd sa nestotožňuje s právnou argumentáciou žalovanej, podľa ktorej neboli v prejednávanej veci oprávnené konať v mene SR ani Ministerstvo vnútra SR, ale ani Generálna prokuratúra SR, a preto bolo na mieste aplikovať ustanovenie § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.. Opätovne odvolací súd zdôrazňuje skutočnosť, že pasívne legitimovaným v konaní o náhradu škody

spôsobenej orgánom verejnej moci je vždy Slovenská republika bez ohľadu na tú skutočnosť, ktorý orgán Slovenskej republiky koná v jej mene. Pri posudzovaní správnosti označenia orgánu príslušného konať v mene štátu je rozhodujúci obsah žaloby, z ktorej musí byť zrejmé rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktorým mala byť spôsobená škoda. Orgán verejnej moci, ktorý koná za štát vo veci náhrady škody spôsobenej v zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. sa určuje podľa kritérií obsiahnutým v § 4 ods. 1 a 2 tohto zákona. Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že žalobca si voči žalovanej uplatnil náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Je nevyhnutné preto opätovne zdôrazniť, že v zmysle ustálenej judikatúry sa nárok na náhradu škody spôsobenej trestným stíhaním, ktoré skončilo zastavením stíhania, alebo oslobodením spod obžaloby, posudzuje podľa § 5 zákona č. 514/2003 Z. z.. Nadobudnutím účinnosti zákona č. 412/2012 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 514/2003 Z. z. došlo k precizovaniu orgánu, ktorý je orgánom konajúcim v mene štátu. Súdna prax dospela k záveru, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, má rovnaké dôsledky ako zrušenie tohto uznesenia pre nezákonnosť aj zastavenie trestného stíhania a rovnaké následky vo vzťahu k zákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia pripísala súdna prax aj oslobodeniu spod obžaloby (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/194/2010, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/145/2011). Opätovne je nevyhnutné zdôrazniť to a na uvedené nereagovala v odvolaní ani žalovaná, že zodpovednosť štátu za škodu je koncipovaná ako objektívna, teda bez ohľadu na akékoľvek zavinenie. V tejto súvislosti preto platí, že ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré je skončené oslobodením spod obžaloby, treba hľadať v ustanovení § 46 ods. 3 Ústavy SR, ale aj vo všeobecnej rovine, predovšetkým v čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Zmyslu právnej úpravy zodpovednosti za škodu teda naozaj zodpovedá to, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi bola odčinená. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti zákonnosti začatia vedenia trestného stíhania nie je to, že trestné stíhanie prebiehalo zákonne ale to, aký je neskorší výsledok trestného konania. Uvedeným sa zaoberal Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/183/2009, ale aj 4Ncdo/15/2009. V dôsledku toho je nedôvodná námietka žalovanej, že žalobca si trestné stíhanie zaviniel sám, príp. že by dochádzalo aplikáciou tohto právneho záveru k bezbrehej zodpovednosti Generálnej prokuratúry SR.

20. Odvolací súd zotrváva na právnom závere, podľa ktorého za nezákonné rozhodnutie považuje uznesenie o vznesení obvinenia a Ministerstvo vnútra SR by bolo oprávnené konať za štát v rámci konania o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím len v prípade, ak by prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu policajta a pokiaľ by nepodal obžalobu. K spôsobeniu škody v tomto prípade zo strany prokurátora nedochádza vydaním nezákonného rozhodnutia ale tým, že nevyužil svoju kompetenciu, nezákonné rozhodnutie nezrušil, trestné stíhanie obvineného nezastavil, nepostúpil vec, teda osvojil si závery nezákonného rozhodnutia a podal na jeho základe obžalobu. Uvedené zodpovedá i tej skutočnosti, že sama žalovaná v odvolaní poukazuje na to, že Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo dňa 02. 08. 2012, ktorým oslobodil obžalovaného spod obžaloby konštatoval, že k jeho oslobodeniu došlo z dôvodu, že skutky nie sú trestným činom, teda nepoprel, že by došlo k spáchaniu predmetných skutkov, avšak vyhodnotil ich závažnosť tak, že sa nejedná o trestné činy, ale by sa mohlo jednať o priestupky, ktoré však vzhľadom na odstup času nebolo možné postúpiť príslušnému orgánu na prejednanie. Nedôvodnou je preto námietka žalovanej, že nemal inú možnosť, ako podať obžalobu, ak z vyššie uvedeného vyplýva, že mal možnosť postúpiť vec príslušnému orgánu na prejednanie, ak je možné predpokladať, že sa mohlo jednať o priestupky. Práve v tomto rozsahu je zdôraznená zodpovednosť prokurátora, ktorý nemôže svoju zodpovednosť, tzv. presúvať buď na orgány vyšetrovacie teda, že vyšetrovateľ dospel svojím rozhodnutím nesprávne k záveru, že jednak uznesenie voči obvinenému o vznesení obvinenia vydal a uvedené nemôže presúvať ani na súd, ak tento po vykonanom dokazovaní dospel k tomu, že obžalovaného spod obžaloby oslobodil keď, ako je zrejmé vychádzal zo skutkového stavu obsiahnutého práve v obžalobe, ktorú podal prokurátor. Nejde preto v žiadnom prípade o akékoľvek určenie zodpovednosti Generálnej prokuratúry SR za škodu ad absurdum, ale o zodpovednosť Generálnej prokuratúry SR v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., konkrétne § 4 ods. 1 písm. b) v spojení s § 4 ods. 1 písm. f) tohto zákona. Okresný ani odvolací súd v žiadnom prípade nekonštatoval, že by postup Generálnej prokuratúry bol v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku a v tomto rozsahu nezákonným, avšak tak, ako opakovane odvolací súd zdôrazňuje, rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti zákonnosti začatia vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/183/2009, 4Ncdo/15/2009). Generálna prokuratúra SR ako orgán konajúci v mene SR sa nemôže zbaviť svojej zodpovednosti len s odôvodnením, že sa nepodieľal na vydaní uznesenia o vznesení obvinenia, ak v rámci svojich povinností

vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonnosti v prípravnom konaní a bolo v jeho právomoci trestné konanie uzavrieť postúpením príslušnému orgánu, teda, zo žiadnych ustanovení Trestného poriadku mu nevyplývala a priori povinnosť podať obžalobu. Zodpovednosť Generálnej prokuratúry SR tak potom je daná nie len nekonaním, teda, že nepodnikol žiadne kroky za účelom odstránenia nezákonnosti predmetného uznesenia, ale i výslovné aktívnym konaním, a to podaním obžaloby.

21. Nárok žalobcu na náhradu škody, teda je daný, boli kumulatívne splnené predpoklady zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., na ktorú skutočnosť správne poukázal i okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, a to nezákonné rozhodnutie - uznesenie o vznesení obvinenia, vznik škody na strane žalobcu pozostávajúcej z účelne vyplatených trov advokátovi v trestnom konaní, ktoré skončilo jeho oslobodením v zmysle advokátskej tarify a súčasne príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody, nakoľko v prípade, ak by k vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia nedošlo a následne by nebolo nezákonné trestné stíhanie vedené aj za aktívnej účasti prokurátora, konkrétne podaním obžaloby voči obvinenému, nedošlo by ku konaniu pred súdom, pred ktorým ho právny zástupca - advokát zastupoval a v súvislosti s ktorou činnosťou bol žalobca, teda obvinený povinný účelne vynaložené trovy advokáta uhradiť. Okresný súd navyše preskúmal trovy obhajoby, tieto považoval v uvedenom rozsahu za uplatnené účelne v súlade s advokátskou tarifou, preto niet pochyb o tom, že žalobcovi vznikla škoda vo výške X.XXX,XX Eur s príslušenstvom práve titulom náhrady škody spôsobenej orgánom verejnej moci aplikujúc ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z..

22. Žiadna z odvolacích námietok žalovanej akýmkoľvek spôsobom nespochybnila vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, naopak opakovane išlo len o polemiku s právnymi závermi okresného, príp. odvolacieho súdu, ktoré však zo strany žalovanej neboli podporené právnou úpravou a ani konštantnou ustálenou rozhodovacou súdnou praxou, nakoľko za uvedené nemožno považovať dve rozhodnutia Okresného súdu Bratislava a jedno rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica. Pokiaľ ide o odkaz na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 6Co/162/2016 zo dňa 30. 05. 2016, v uvedenom konaní okresný súd žalobu o náhrady škodu zamietol, avšak žalovaná opomenula poukázať na to, že k oslobodeniu žalobcu prispela tá okolnosť, že prokurátor od obžaloby ustúpil a to z dôvodu, že v konaní pred súdom (po podaní obžaloby) svedkyňa zmenila výpoveď a na hlavnom pojednávaní svedkyňa mala byť podľa vyjadrenia poškodeného priamou svedkyňou tohto skutku uvádzaného v bode 1 obžaloby, pričom svoje tvrdenia z prípravného konania označila na hlavnom pojednávaní za nepravdivé, teda že neexistoval žiaden dôkaz, ktorý by potvrdzoval poškodeným uvádzanú verziu incidentu. Obdobne tak tomu bolo aj pri bode 2 obžaloby. Z uvedeného je preto zrejmé, že k oslobodeniu žalobcu došlo aktívnym konaním samotného prokurátora, ktorý ako je uvedené v prejednávanej veci, od obžaloby ustúpil, ktorá skutočnosť je tak závažnou, že nie je možné na uvedené žalovanou odkazované rozhodnutie prihliadať, ak naopak v prejednávanej veci prokurátor na obžalobe trval a na jej základe bolo vedené trestné konanie pred súdom.

23. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody preto odvolací súd konštatuje, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné a odvolací súd napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu ako vecne správne potvrdil. Okresný súd rozhodol vecne správne i o náhrade trov konania, ak postupoval v zmysle § 255 ods. 1 CSP, teda priznal náhradu trov konania úspešnej strane sporu - žalobcovi, a to v celom rozsahu. Uvedenú skutočnosť odvolací súd poznamenáva napriek tomu, že odvolaním nebol výrok o náhrade trov konania napadnutý konkrétnymi odvolacími dôvodmi, avšak ide o výrok závislý.

24. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalovaná nebola v odvolacom konaní úspešná, preto jej nevznikol nárok na ich náhradu. Úspešným bol v odvolacom konaní v celom rozsahu žalobca, preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v celom rozsahu. O výške týchto trov rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25. Rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).